

Заповѣдь разпратилъ вредъ. Кой каквото има, самъ да го даде въ хазната незабавно. Инакъ — смъртъ очаква го безславно!

Гръмнала навсжде злата вестъ — отъ дома на просяка злочестъ до юнака въ планинитѣ сини. Слисали се кой какво да чини. Ала царска дума е това! Вдига ли се срещу царъ глава! Всички, бедни и богати, носѣли каквото иматъ въ царскитѣ палати.

Три хазни жълтици царътъ сбралъ. Въ зимницитѣ самъ ги закопалъ. Но все мислилъ дни и нощи, да открие ново мѣсто, дето още по назгода златото би скрилъ. Най-подиръ той пещера открилъ срѣдъ скалитѣ стръмни. И отъ вечеръ чакъ додето съмне почналъ той пари да крие тамъ. Носѣли ги царски хазнатари по двадесетъ души всѣка нощъ. Ала никой живъ не знаялъ още де се криятъ тежкитѣ товѣри. Който трѣгвалъ съ царскитѣ пари, черна смъртъ го чакала въ зори. А веднажъ и царътъ самъ излѣзълъ въ дѣждъ и буря, самъ саминъ въ ношъта. Оттогава той завинаги изчезналъ. Чакали го дълго въ крепостъта. Търсили го вредъ по цѣлий лесъ. Но отъ царя нито диря, ни шо годе вестъ.

Оттогава минали години, и надъ сжщитѣ гори, долини други царъ ржка прострѣлъ. Билъ добъръ и знатенъ. Цѣли дни отъ трона златенъ той раздавалъ царски правдини. Но дочакалъ много тежки дни. Градъ убилъ му плоднитѣ полета. Въ царството настаналъ страшенъ гладъ. Въ градоветѣ и селата гладни псета вияли съсъ жаленъ вой. Смаялъ се какво да прави той. Прѣвъ на царски житници вратитѣ самъ разтворилъ — гладни да насити. И на птицитѣ дори всѣки день храна да даватъ заповѣдалъ. Но народътъ все повече страдалъ. Не стигали царскитѣ храни.

Най-подире въ царскиятъ палатъ появилъ се старецъ бѣлобрадъ.

— Отъ гората — рекълъ той — азъ ида. Де е царътъ? Искамъ да го видя.

Пуснали го. Старецътъ шомъ влѣзълъ, поклонилъ се низко той и казалъ:

— Царю, нося ти благата вестъ. Нека ти е царството честито! Отъ години зная въ онзи лесъ цѣла пещера съсъ злато скрито. Съ него ти ще купишъ много жито.